

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: R. H.
t.č. pobyt v ZZC Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2025, č.j. OAM-837/BA-BA01-BA03-Z-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 22. 7. 2025 se žalobce dostavil na oddělení policie OPKPE Praha. K prokázání totožnosti předložil cestovní pas Bangladéšské lidové republiky (dále jen Bangladěš) č. X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, kdy tento pobyt mu ke dni 18. 2. 2025 zanikl. Žalobce má dále platný záznam v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) vydaný Polskou republikou, čímž vzniklo

podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce byl zajištěn za účelem realizace vycestování podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen zákon o pobytu cizinců) rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. KRPA-231879-11/ČJ-2025-000022-ZZC ze dne 22. 7. 2025. Následně dne 27. 7. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 28. 7. 2025, č.j. OAM-837/BA-BA01-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 13. 11. 2025.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí absentuje upřesnění, dle které skutkové podstaty správní orgán účastníka zajistil. Dále podle žalobce správní orgán vychází ze zcela nedostatečně a nesprávně zjištěného stavu věci, kdy základem rozhodnutí je patrně skutečnost, že žádost o udělení mezinárodní ochrany (kterou v SIS evidovaný žalobce podal po příjezdu do ZZC) byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Správní orgán zejména v napadeném rozhodnutí neuvedl a neopatřil rozhodnutí, na základě kterého je údajná evidence v SIS založena, ani kdy takové rozhodnutí nabylo právní moci, ani jakého je typu. Účastník tak má za to, že správní orgán řádně neposoudil oprávněnost evidence jeho osoby v SIS, kdy pak nemohl rozhodnout o nutnosti zajištění, nota bene u osoby, která se nikde neskrývala, ba naopak v dobré víře hodlala svůj „nepobyt“ v ČR sama aktivně řešit legální cestou. Žalobce má v ČR legálně pobývajícím přítelkyni a jeho identita je bez pochyb. Žalobce ani žádné rozhodnutí nemařil a prostá evidence v SIS k zajištění žalobce s ohledem na další okolnosti případu nemůže bez dalšího stačit. Nelze mít navíc ani obavu z toho, že by měl žalobce ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Tvrzení, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (navíc v Polsku, což je dle žalobce zjevný nesmysl) nejsou opřena o nic. Žalobce sám si je dobře vědom, že svoji situaci neřešil řádně a včas, nicméně ji řešil sám, byť si byl vědom, že patrně bude zajištěn. Jeho obavy z návratu do své země však byly silnější, a proto tak učinil, byť teoreticky mohl v ČR pobývat do té doby, než bude při nějaké běžné kontrole zadržen policií. Není tak důvodu se obávat toho, že by se měl žalobce pokusit i po dobrovolné návštěvě cizinecké policie o jakékoliv další protiprávní jednání, o jakékoliv obstrukce. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu zcela důvodně a je absurdní, že žalovaný správní orgán obviňuje žalobce napadeným rozhodnutím z účelovosti, a to v době, kdy ani nebyl schopen provést pohovor s žalobcem k jeho žádosti, tak má žalobce rovněž právo v ČR i legálně pobývat a není nutné jej zajišťovat. Bez znalosti konkrétního důvodu podání žádosti o MO nelze podle žalobce tvrdit, že žádost byla podána účelově a ještě k tomu pozdě. Žalobce v této souvislosti navrhl provedení důkazu pohovorem k jeho žádosti (být dle informace klienta tento stále neproběhl).
3. Dále žalobce v žalobě namítal, že lze vydat rozhodnutí o zajištění cizince, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření ve smyslu zákona o o pobytu cizinců a násl. o azylu, kdy o těchto opatřeních, jejich důsledcích a zejména smyslu nebyl žalobce včas poučen a v podstatě mu nebyla ani dána možnost tyto využít. Žalobce tedy namítá samotnou zákonnost svého zajištění a zároveň zastává důvodný názor, že z obsahu napadeného rozhodnutí v žádném případě nevyplývá nezbytnost užití institutu zajištění coby krajního prostředku. Správní orgán se ve svém rozhodnutí podle

žalobce řádně nezaobírá možností užití institutů mírnějších, resp. existují důvodné pochybnosti, že žalobci tyto instituty nebyly řádně vysvětleny, a tudíž tento nepochopil, k čemu slouží a co je důsledkem jejich využití. Zároveň žalovaný důsledně vynechává skutečnosti či okolnosti ve prospěch žalobce. Podle žalobce byla porušena zásada proporcionality (přiměřenosti) postupu správního orgánu a uplatňování jeho pravomoci při zasahování do práv a oprávněných zájmů dotčených osob dle ust. § 2 odst. 3 správního řád, a žalovaný nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu. (§ 2 odst. 4)

III.

Vyjádření žalovaného

4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 22. 7. 2025 se dobrovolně dostavil v doprovodu svého právního zástupce na oddělení policie OPKPE Praha, aby podle něj vyřešil otázku svého pobytu na území ČR. K prokázání totožnosti předložil cestovní pas Bangladéšské lidové republiky č. X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinec pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, kdy tento pobyt mu ke dni 18. 2. 2025 zanikl. Žalobce měl dále platný záznam v Schengenském informačním systému vydaný Polskou republikou. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem vycestování. Žalobce na území ČR pobýval po zániku dlouhodobého pobytu nelegálně. Žalobce dále nelegálně vstoupil na území Polska, kde si podal žádost o pobyt, která mu byla následně zamítnuta a polskými úřady mu byl vydán příkaz k vycestování a zákaz vstupu na území schengenského prostoru. Žalobce však uložený příkaz ignoroval a nevycestoval, naopak se opět vrátil do ČR. Žalobce později mimo jiné sdělil, že si byl vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR (sám připustil, že pravděpodobně bude zajištěn). Jako důvod, proč neodjel z ČR a EU uvedl, že po udělení příkazu k vycestování z Polska a zákazu vstupu na území schengenského prostoru nevycestoval, protože v jeho rodné zemi jsou politické problémy. Následně dne 27.7.2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které neuvedl žádný důvod podání. Z uvedeného je zřejmé, a uvedl to žalovaný ve svém rozhodnutí, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v ČR, a to až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, přičemž nevyplynulo naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením a umístěním do ZZC, a učinil tak až v případě, hrozby nuceného návratu do vlasti. Žalovaný připomíná, že: *„V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.“* (z rozsudku NSS v Brně, č.j. 5 Azs 24/2008 ze dne 15. 8. 2008). Žalovaný dále v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 02. 06. 2016, č.j. 7 Azs 55/2016, ze kterého vyplývá, že skutečnost případné účelovosti podané žádosti je speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že *„pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince“* (bod 31).
5. K obsahu žaloby žalovaný uvádí, že námitky v ní obsažené jsou obecného charakteru a nikterak nekonkretizují nezákonnost rozhodnutí či, jak žalobce uvádí neúčelnost zajištění žalobce. Žalovaný měl zato, že dostatečně odůvodnil nutnost zajištění žalobce. Podle žalovaného pouhá neochota odcestovat ještě nezakládá právo setrvat na území ČR, aniž by žalobce neřešil své pobytové oprávnění, pouhé podání žádosti ještě automaticky nezakládá právo setrvat na území do jejího pravomocného rozhodnutí (tohoto si žalobce byl vědom, jak ostatně sám uvedl), nelze tak

paušalizovat „snahu o legalizaci pobytu“, když přitom v případě žalobce šlo o to jen podat jakoukoliv žádost o pobytové oprávnění a to i v případě, že zde pobýval nelegálně (žádost o mezinárodní ochranu podal až po svém zajištění). K případným uplatněním mírnějších opatření žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že z prokázaného jednání žalobce by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo nedostačující a neúčinné.

6. Žalovaný poukázal také na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, č.j. 41 Az 17/2016 ze dne 31. 08. 2016, podle něhož *“pro účely rozhodnutí o zajištění žadatele totiž postačuje (kromě skutečnosti, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců), že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Avšak pro účely rozhodnutí o samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které musí být dle § 27 odst. 5 zák. o azylu vydáno ve lhůtě 30 dnů (tedy v mnohem delší lhůtě než rozhodnutí o zajištění), musí být kromě skutečnosti, že žadatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, rovněž prokázáno, že žadatel neuvádí skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zák. o azylu. Může tudíž nastat situace, že i když jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že se jedná o žádost účelovou, nemusí se současně jednat o žádost zjevně bezdůvodnou.”*

IV.

Posouzení věci soudem

7. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že dne 22. 7. 2025 se žalobce dostavil na oddělení policie OPKPE Praha. K prokázání totožnosti předložil cestovní pas Bangladéšské lidové republiky (dále jen Bangladéš) č. X. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR na základě dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání, kdy tento pobyt mu ke dni 18. 2. 2025 zanikl. Žalobce má dále platný záznam v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) vydaný Polskou republikou, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 22. 7. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že je zdrav. V ČR je již od roku 2023 z důvodu studia a později i zaměstnání. Na území ČR pobýval na základě zaměstnanecké karty, poté změnil zaměstnavatele, ale o 2 dny nestihl změnu nahlásit, na základě čehož mu byla změna zaměstnavatele zamítnuta. Z tohoto důvodu odcestoval do Polska, aby tam podal žádost o povolení k pobytu, tam však zjistili, že má prošlé povolení k pobytu v ČR a žádost o pobyt odmítli. Následně ho mu vydali rozhodnutí, kterému nerozuměl, a po propuštění se vrátil do ČR. Sdělil, že po udělení příkazu k vycestování z Polska a zákazu vstupu na území schengenského prostoru nevycestoval, protože v jeho rodné zemi jsou politické problémy a policie v Polsku mu řekla, že buď tam podá žádost o azyl, nebo vycestuje do ČR. Uvedl, že v zemi původu

byl naposledy v únoru 2023 a se svou rodinou je v telefonickém kontaktu. Bydlí u kamaráda na vysokoškolské koleji v Praze na adrese K., adresu ale nikde nehlásil. Přiznal, že ví, že pobývá na území členských států Evropské unie a smluvních států neoprávněně, a proto přišel, aby protiprávní stav ukončil. Je svobodný a bezdětný, v ČR má přítelkyni jménem K. V., která má španělské a české občanství, a jsou spolu 8 měsíců. Uvedl, že peníze na život má, na zakoupení letenek na vycestování by si peníze sehnal, momentálně by mohl složit 10-15 tisíc Kč od přátel. Nevlastní v ČR ani v zemi původu žádný majetek, rodiče mají ve vlasti rodný dům. Uvedl, že na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Překážkou ve vycestování z území ČR je podle něj špatná politická situace v zemi původu. Sdělil, že ve vlasti je v současné době u moci vláda, která nebyla u moci v době, kdy byl ve vlasti, a on byl členem minulé vládnoucí strany, která je nyní postihována. Dle svého tvrzení má k dispozici dokumenty, že s ním je vedeno trestní řízení, je obviněn z napadení a ze zabití, což je dle něj nepravdivé. Nikdy nežádal o azyl, ale chtěl by dle něj požádat v záchytném zařízení, nechce tu zůstat ani jeden den.

11. Následně dne 27. 7. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody, a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatykácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
13. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*“
14. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
15. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. V napadeném rozhodnutí naplnění tohoto ust. odůvodnil takto: „*jmenovaný na území ČR pobýval po zániku dlouhodobého pobytu nelegálně. Poté nelegálně vstoupil na území Polska, kde si podal žádost o pobyt, která mu byla následně zamítnuta a polskými úřady mu byl vydán příkaz k vycestování a zákaz vstupu na území schengenského prostoru. Tento však uložený příkaz ignoroval a nevycestoval, naopak se opět vrátil do ČR. Jmenovaný je veden v SIS jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 18. 5. 2028, a to na základě údaje zadaného Polskem. Jmenovaný v ČR před jeho zajištěním rovněž nikdy nežádal o mezinárodní ochranu, a to nejen v ČR, ale ani v Polsku, kde mu tato možnost byla policisty dokonce nabídnuta, přestože mu vtom objektivně nic nebránilo. Jmenovaný nemá nikde nahlášenou adresu, bydlí sice u svého kamaráda na vysokoškolských kolejích na adrese K., ale není tam hlášen k pobytu. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoli doručovat nebo ověřit jeho adresu. Jmenovaný o udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC, po téměř roce nelegálního pobytu v ČR, a ještě delšího nelegálního pobytu v dalších členských státech EU. Z výpovědi jmenovaného v rámci správního*

řízení dle zákona o pobytu cizinců přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC, resp. z jednání jmenovaného je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám jmenovaný by tento krok v ČR nikdy neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pocituje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost, jmenovaný však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území učinit již dříve, když na území ČR pobývá dle jeho výpovědi od roku 2023. Správní orgán dále uvádí, že výše jmenovaný mohl požádat o mezinárodní ochranu i v Polsku, kde mu byla tato možnost policisty nabídnuta. V případě jmenovaného má tak na základě výše uvedených skutečností správní orgán jednoznačně za to, že podání žádosti dotyčného o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno pouhou snahou, jakkoliv zmařit nucený návrat do vlasti.“

16. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač prokazatelně na území ČR pobýval delší dobu; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“.
17. Soud dodává, že z výše cit. odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že jsou dostatečně rozvedeny důvody, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Mezi těmito důvody uvedl zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, nerespektování Polskou republikou uloženého příkazu k vycestování, záznam v SIS, v ČR pokračování nelegálního pobytu po návratu z Polska, kde neúspěšně rovněž žádal o pobytové oprávnění, podání žádosti o mezinárodní ochranu až po jeho zajištění podle zákona o pobytu cizinců, absence překážek ve vycestování. Soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštitě, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro

domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

18. Soud neprováděl žalobcem navržený důkaz pohovorem k žádosti o mezinárodní ochranu, neboť sám žalobce uvedl, že tento pohovor nebyl do data vydání žalobou napadeného rozhodnutí proveden a soud vychází ze skutkového a právního stavu právě k tomuto okamžiku, tj. zde ke dni 28.7.2025. (§ 75 odst. 1 s.ř.s.)
19. Soud neshledal důvodným ani žalobní tvrzení, podle něhož nelze žalobce zajistit bez znalosti konkrétního důvodu podání žádosti o MO, neboť nelze tvrdit, že žádost byla podána účelově. Soud připomíná, že žalobce v okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu tuto nijak neodůvodnil, a současně byly splněny další, výše vyjmenované podmínky pro zajištění žalobce dle ust. zákona o azylu (zajištění podle zákona o pobytu cizinců předcházelo podání žádosti, a ta byla podána až po delší dobu trvajícím nelegálním pobytu). Splnění těchto zákonných podmínek vedlo dle názoru soudu oprávněně žalovaného k domněnce, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
20. K žalobní námitce, podle níž v napadeném rozhodnutí absentuje označení návratového rozhodnutí Polska, které je vyznačeno v evidenci SIS, soud uvádí, že toto nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v napadeném rozhodnutí je toto rozhodnutí specifikováno zadávajícím státem (Polsko) a dobou platnosti (do 18.5.2028) a dále žalobci bylo předestřeno přesné označení tohoto rozhodnutí v rámci jeho výpovědi ze dne 22. 7. 2025 a z této výpovědi je také zřejmé, že žalobci byl obsah rozhodnutí polských orgánů (příkaz k vycestování a zákaz vstupu na území schengenského prostoru, vedeno pod č. j. 8-354/106/D- ZDP/2025 ze dne 19.5.2025) znám a stejně tak výslovně potvrdil, že si je vědom svého nelegálního pobytu v ČR.
21. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval v napadeném rozhodnutí, kde uvedl: *„Jmenovaný není v současné době v ČR nikde hlášen k pobytu, momentálně bydlí sice podle něj u kamaráda na vysokoškolské koleji v Praze na adrese K., není tam však nijak přihlášen a tuto skutečnost nijak neprokázal. Jmenovaný nemá v ČR ani majetek, v protokolu sice uvedl, že by sice mohl složit 10-15 tisíc Kč půjčkou od přátel, avšak tuto skutečnost ani ochotu dotyčných za něj příslušnou částky složit ale opět nijak neprokázal. Jmenovaný ani nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR a nemožnosti zde legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy i toto si vyžaduje samozřejmě určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento na území členských států Evropské unie a smluvních států po skončení svého dlouhodobého pobytu pobýval nelegálně a ignoroval Polskem uložený příkaz k vycestování a zákaz vstupu na území schengenského prostoru, a jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotyčný by zůstal*

správním orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.“

22. Dle názoru soudu takto žalovaný správně dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, absence hlášeného místa pobytu, v minulosti nerespektovaný příkaz k vycestování, záznam v SIS) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu nejen ČR a vysoké rizikovitosti skrývání či útěku žalobce. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce sdělil, že nemá na území ČR majetek, nedisponuje finančními prostředky pro složení záruky a vycestování a ani možností si je obstarat. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční prostředky, kterými žalobce nedisponuje. Žalobce nenastínil, jakým způsobem by hodlal financovat svůj pobyt na území ČR. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce. V rámci správního řízení uvedl toliko, že přebývá na koleji v Praze, avšak nejedná se o hlášený pobyt, nadto není zřejmé, jak by žalobce hradil toto ubytování, když nemůže v ČR v současné době legálně pracovat; také se nejedná o doručovací adresu příp. s označeným zvonkem. Dále žalovaný v tomto směru z vyjádření žalobce dovodil, že není možnost žalobce na jím tvrzené adrese spolehlivě kontaktovat a předpokládat, že se na ní bude skutečně zdržovat. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, kdyby si své náklady hradil ze svých zdrojů. Na území ČR se nenachází nikdo z rodiny žalobce nebo jemu blízkých osob. Žalobce sice uvedl, že má ČR přítelkyni, s níž chodí 8 měsíců, ale nebydlí spolu, a žalobce ani nezná její datum narození a neuvedl ani její adresu. Nelze tedy ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií na území ČR, ale i EU. Soud, stejně jako žalovaný, považuje tvrzení žalobce, že by jeho nejmenovaní přátelé za něho mohli složit finanční záruku 10 – 15 tis, za nevěrohodné, neboť je žalobce konkrétně neoznačil a své tvrzení neprokázal. Se závěrem žalovaného se soud tedy plně ztotožňuje.
23. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění

vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskytá záruku plnění uložených povinností.

24. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto stanovil žalovaný dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce. Doba zajištění ve lhůtě 110 dnů byla stanovena na základě průměrné délky nezbytnosti zajištění cizinců v obdobné situaci, jako je ta žalobcova. Nutno mít na paměti, že se stále jedná o pouhý odhad, který bude vždy pojatý obecněji.
25. Jako neúčelné se jeví i řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudu. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, kdy proti následně vydanému rozhodnutí je žaloba přípustná. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Ačkoliv tedy může žalobce podat z důvodu stanovené lhůty 110 dnů v této lhůtě pouze jednu žalobu proti samotnému rozhodnutí o svém zajištění, není to jediný způsob, jak se domoci dalšího soudního přezkumu svého zajištění. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění. Nutno podotknout, že v určitých případech je také nezbytná aktivní účast zajištěného cizince – žádost o propuštění.
26. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný, kdy dle jeho názoru žalovaný nevynaložil dostatečnou aktivitu při jeho zjišťování. Soud v tomto směru připomíná již výše uvedené, tj. že v případě rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o první úkon v řízení. Z důvodu krátké lhůty pro rozhodnutí věci je kladen i nižší důraz na zjištění skutkového

stavu věci. Z tohoto důvodu považuje soud shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení dne 22. 7. 2025, rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců z téhož dne, lustrací v cizineckých systémech, konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.

27. První pohovor s cizincem je vždy zásadní z důvodu jeho autentičnosti a bezprostřednosti, neboť cizinec nemá časový prostor pro úpravu své výpovědi či přípravu jiných tendenčních postupů. Rovněž je z logiky věci zřejmé, že takový protokol může být použit jako podklad i pro jiná řízení. Současně se žalobci dostalo velmi rozsáhlého poučení o tom, jaká jsou jeho práva, povinnosti a případné následky jeho jednání. Rovněž byl při úplném začátku výsledku dotázán, zda rozumí tlumočnickovi a zda je schopen podání vysvětlení. Závěrem byl dotázán, zda chce něco k celé věci dodat či doplnit. V obou případech zněla odpověď záporně. Žalobce svým prvním výsledkem a dalšími okolnostmi případu poskytl žalovanému dostatečné informace pro vydání rozhodnutí a současně nebyl vystaven žádným nepřípustným negativním vlivům, které by mohly mít vliv na jeho odpovědi a jednání.
28. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. srpna 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně